

Knygos sudarytojai lenkiasi

prieš šią neįtikėtiną Galiją, kuri yra Tiesa

ir kurią jie pažino per Mudžį,

jų laikomą ta pačia Tiesa –

amžina, nei ateinančia, nei išeinančia,

tikrai spindinčia visų Širdyse

ir visiems prieinama!

Kiek siekia mūsų atmintis, kol nebuvo sutikę Mudžio, į gyvenimą žvelgėme vien kaip į proto ir kūno potyrių visumą. Savojo „aš“ ribos, mūsų supratimu, tiksliai atitiko fizinio kūno perimetrą. Išgyvenimai vienas po kito jungėsi į vėrinį, kurį vadinome asmenine biografija. Kai kurie mūsų gyvenimų istorijų epizodai būdavo malonūs ir skatindavo mus geisti dar daugiau tų pačių dalykų, o kiti atrodydavo tokie atstumiantys, jog visaip stengdavomės nugrūsti juos į pasąmonės tamsą, pasmerkėdavome juos niekada neišvysti dienos šviesos – tarsi tai būtų buvę išties įmanoma.

Toks mūsų požiūris anaipol nebuvo išskirtinis – iš tikrųjų jis būdingas beveik visiems ir yra pagimdytas nekalto neišmanymo. Kartais toks santykis su gyvenimu atrodo visiškai išmintingas, bet, kaip atskleidžia Mudžis, jis dramatiškai ir nepalankiai veikia žmogaus būties kokybę – ir vidinės būties, ir išorinės patirties. Žmonijos įprotis laukti įvairių įvykių ir juos kaip nors valdyti sukelia kančią. Bandymai atsijoti patiriamą gėrį nuo blogio ir siekis išsirinkti malonius dalykus bei išvengti visų nemalonių laikui bėgant įpiršo mums statišką savo pačių vaizdinį. Įtikėjome ir susitapatino su fiziniame kūne įpakuotu „savęs“, kaip individo, pojūčiu ir net nebeatsimename, kada visa tai prasidėjo. Šis trokštamų ir nepageidaujamų potyrių sąrašas kartu su jį sudarančios ir tvarkančios esybės idėja yra tarsi kino juostos ritinys, per kurį save projektuoja Sąmonės Galia ir Šviesa – taip atsiranda mūsų pasaulis ir mes patys, judančios jo dalys. Kaip išmintingai pasakė Šekspyras, šis pasaulis yra scena, didžiulė ir intymi scena, kurioje mes, kaip savarankiški aktoriai, vaidiname pažįstamus gyvenimus ir vadiname juos savais. Nuolat stiprinamas, mūsų susikurtas savo pačių vaizdinys atrodo nepaneigiamai tikras iki tol, kol mes juo imame abejoti.

Šios knygos tikslas – jei ji apskritai turi tikslą – pasėti abejonių prielaidomis apie save ir gyvenimą sėklą. O jei toks polinkis savaime yra užgimęs jūmyse – pamaitinti jį, idant visiškai išsiskleidęs jis subrandintų galutinį vaisių, tai yra suvokimą, kad esate tapatūs Tiesai, į kurią kreipia Mudžis.

Kiekvienas knygos skyrius paremtas pokalbiu, pastaraisiais metais vykusiu per satsangus su Mudžiu švento Arunačalos kalno papėdėje. Šį kalną savo Sadguru laikė ir garbino Bhagavanas Šri Ramana Maharšis, pats buvęs Mudžio Mokytojo, didžiai gerbiamo Šri H. V. L. Pundžos, ar tiesiog Papadžio, kaip jį meiliai vadino sekėjai, Guru.

Džiaugsmingai skiriame šiuos puslapius mylimai Tiesai, dėkodami už visus mūsų gautus palaiminimus. Vien gerdami iš Sąmonės Šaltinio, iš kurio išteka Mudžio žodžiai, esame nuolatos, nuosekliai, su nepaneigiamą jėga ir tikslumu gręžiami į pavidalo neturinčią Tikrovę.

Esame be galo dėkingi Mudžiui, kad patikėjo mums savo žodžius, apdovanojo privilegija kontempliuoti juos, idant parengtumėme jo išsakytą Tiesą spausdinti. Dirbdami šį darbą, įžengiame į savo Mokytojo Širdies Šventovę ir tai mums teikia neapsakomą laimę.

Tegu ši knyga sunokina tavyje, mylimas skaitytojau, vaisių, tegu įkvepia be racionalaus proto įsikišimo apmąstyti, ką sako kiekvienas skyrius, kad ši jau esanti Tiesa pabučiuotų Tave iš vidaus ir atsiskleistų kaip pavidalo neturinti amžinai švytinti Esatis, kurioje ir dėl kurios mūsų pavidalas ir visa visata šoka.

ĮVADAS

„Absoliuto alsavimas“ – tai rinkinys Mudžio ir nuoširdžių Tiesos ieškotojų pokalbių, kurie vyko pastarųjų metų žiemomis prie švento Arunačalos kalno Pietų Indijoje šalia Tiruvanamalajaus miesto.

Visų Mudžio kalbų, ne išimtis ir tų, kurios pateiktos šioje knygoje, tema – mes Patys. Tarytum geraširdis, mylintis tėvas išmuilinta plaušine Mudžis žodžiais nutrina klaidingus įsitikinimus, kalinančius mus savo pačių pasistatytuose kalėjimuose. Kol neišgirdome Mudžio žodžių ir nepradėjome tyrinėti savo menamų žinių bagažo, mes, galimas daiktas, net nesuvokėme, kad patys esame savo kančių kūrėjai. Tuo mes visiškai nenorime pasakyti, kad Tiesos paieškos, be Jos pačios pažinimo, turi kokį kitą tikslą.

Mudžis pabrėžia štai ką: mes egzistuojame. Kiekvienas iš mūsų jau žino šį faktą. Nauja yra tai, kad jis kviečia užduoti sau vieną skaudžiai malonų klausimą: kaip kas mes egzistuojame?

Bet netgi kai šis klausimas mus sudomina, mūsų polinkis klausyti proto ir juo tikėti verčia ir toliau manyti, kad turime sukurti ir pasiekti Save.

Kad suvoktume, kas iš tikrųjų esame, nereikia jokio apreiškimo – pakanka mūsų pačių noro patyrinėti jau pažįstamus proto siūlymus. Tada mūsų atradimas bus betarpis, taigi jokios išankstinės žinios čia nereikalingos. Tiesą sakant, būtent dėl įgytų žinių ir tikėjimo jomis paprasta mūsų būties Tiesa mums atrodo tokia miglota ir neprieinama.

Mudžis ragina šią knygą skaityti kitaip nei vadovėlj. Jis nemanoma, kad mokymasis kam nors padės suvokti Tiesą. Jo išminties žodžiai, kuriuos rasite šiuose puslapiuose, turi vienintelę paskirtį: sužadinti mūsų ryžtą imtis knygoje siūlomo tyrimo. Dėl to šio leidinio nebūtina nuosekliai skaityti nuo pat pradžios iki galo. Pasirinkite bet kokį jus patraukusį skyrių ir skaitykite vieną pastraipą po kitos. Neįsipareigokite vienu prisėdimu įveikti viso skyriaus. Svarbiausia – širdimi apmąstykite, kas jums sakoma, bet nepaverskite šios veiklos namų darbais. Skyriai dėl to yra gana trumpi, savarankiški ir išdėstyti atsitiktine tvarka. Knygos medžiaga pristatoma nesilaikant jokio nuoseklumo.

Turėkite omenyje, kad Mudžio patarimai nukreipti į Sąmonę. Todėl Sąmonei ir palikite juos vykdyti. Jeigu knygoje keliama klausimai ir duodami nurodymai neįžeibs jūsų širdyje džiaugsmo, tai bus aiškus ženklas, kad ją skaitote tik protu. Bet net ir tada nemanykite, kad jums nesiseka. Kitaip tariant, nepasikliaukite nei mintimis apie sėkmę, nei apie nesėkmę, nes ir viena, ir kita tėra prote kylančios idėjos. Kaip pasakytų Mudžis, jūs esate neutralūs ir bešališki menamos sėkmės ar nesėkmės Stebėtojai.

Būkite atkaklūs! Pradžioje jums galbūt pasirodys, kad atsidūrėte rankų lenkimo turnyro įkarštyje. Tačiau ilgainiui jūsų ryžtas privers protą pasiduoti ir visada čia pat buvusi Tiesa neabejotinai atsiskleis jums kaip jūsų pačių esmė. Argi galėtų būti kitaip? Pagrindinė žinia, kurią skelbia Mudžis – jūs esate ir visada buvote jūs Patys, net jei ši jūsų Patybė* vis dar laukia, kol ją atpažinsite!

Nors sakėme, kad jokios išankstinės žinios nėra reikalingos, kreipdamas jus į save Pačius (o Pats yra anapus bet kokių sampratų) Mudžis, savaime aišku, pasitelkia tam tikras koncepcijas. Galbūt pamanysite, kad tai yra prieštaravimas, tačiau norint jums parodyti Namų kryptį, knygoje dažnai vartojamos tokios sąvokos kaip Absolutas, grynasis Suvokumas, Sąmonė, Būtis, Esatis, Patybė ir Tiesa. Knygos leidėjų patirtis rodo, kad visi šie žodžiai suprantami ir be specialių paaiškinimų. Mes tiesiog gebame suprasti Mudžio koncepcijas. O kai žengsime Savęs atradimo keliu, mūsų Sąmonė ilgainiui užpildys visas supratimo spragas, net jeigu tai nėra būtina ir taip tobulo Savęs pažinimo sąlyga.

Visa tai yra tik gairės, o ne sustingusi Tiesą savyje laikanti struktūra. Tiesa neturi struktūros ir negali būti įkalinta jokioje sąvokoje. Ji – beformė, anapus bet kokio mentalinio supratimo ir pirmesnė nei supratimas. Žodžiai, sklindantys tiesiai iš šio Šaltinio – tai yra ištarti žmogaus, išsivadavusio nuo ego – gyvi ir galingi patys savaime. Per juos vyksta energinė Tiesos perdava, o ne vien perteikiamas mentalinis supratimas. Todėl klausykitės ne prasmų, su kuriomis esate pratę sieti šiuos žodžius, o pasistenkite išgirsti, iš kur šie žodžiai sklinda ir ką jūmyse jie pasiekia, nes kaip tik ten link jie jus kreipia.

Mudžis taip pat nuolat pabrėžia, kad jis kalbąs kaip tyra Sąmonė tyrai Sąmonei. Tai pasakytina net ir tais atvejais, kai kalbama apie santykinę būties plotmę, tarkime, apie tokius dalykus kaip pastangos ir atsakomybė. „Aš Esu“ yra lyg

bėgis, kurio viename gale – tyra ir nesuteršta Sąmonė, nesusitapatinusi su jokiais pasireiškusiais suvokimo objektais, o kitame gale – ta pati Sąmonė, susitapatinusi su savo pačios projekcija – egoistišku protu – ir visiškai jame pasiklydusi (žiūrėkite skyrių „Miegoti būdraujant“). „Aš Esu“ apčiuopti ir kreiptis į šią savo Esmę* galime kiekviename bėgio taške. Kadangi Tai nedualus pasireiškimui pamatas ir visa kas yra Jame bei iš Jo išeina, visada galima kalbėti būtent šiai Sąmonei.

Manome, jog reikėtų trumpai paaiškinti, kodėl kai kurios sąvokos rašomos tiek iš didžiosios, tiek iš mažosios raidės. Norėdami išskirti sąvokas, kuriomis tiesiogiai įvardijamas aukštesnis mūsų nedualios Prigimties, ar Būties Vienio, supratimas, rašome jas iš didžiosios raidės, o iš mažosios raidės sąvokas rašome tada, kai jos turi įprastinę reikšmę. Vis dėlto ši diferenciacija neturėtų atitraukti jūsų dėmesio nuo pagrindinės knygos idėjos. Kai Mudžis kalba, šie skirtumai neatsispindi ir vis dėlto klausytojas gauna ne mažesnę naudą.

O dabar kviečiame visą dėmesį sutelkti į Mudžį ir save Pačius!